

Virī quī servōs suōs verberant sunt “virī quī fābulam Gāiī” nōn intelligunt:

“Gāius malus vir est et saevus dominus erat. Servī et ancillae (et quoque virī et fēminaē) Gāium timent. Gāius pecūniām sōlam amat et hominēs cum plūre pecūniā īdit. Īnus servus Gāiī est vir cuī nōmen “Maximus”. Is vir quī amōrēs virōrum habet. Is nōn amat Gāium et servus nōn vult esse. Īnō diē, Maximus cultrum sūmit et fert in cubiculō dominī. Maximus Gāium videt dormīre. Culter in collō pōnit sed is cōsistit. Gāius nunc nōn dormit et oculōs aperit. Gāius videt Maximum et cultrum in collō sentit, sed clāmat nōn potest quia Maximus vēnam in collō Gāiī aperit. Sanguis dominī dē vēnā fluit. Dum sanguis fluit, Maximus hominēm in ūstio pulsantem audit et ūstium aspicit.

Per ūstium Cornēlia intrat dum interrogans: “Cūr nōn respondet? Auditne mē pulsāre?”

Maximus, quī cultrum fert dum in sanguine Gāiī (vir Cornēlia) stat, respondet: “Is nōn potest respondere quia mortuus est. Gaudēte. Is malus vir erat, sed nunc nōn potest odisse .”

Culter, ex manū Maximī et in sanguine Gāiī, cadit. Cornēlia movet nōn potest et prope ūstium stat dum Maximus discēdit.

FĪNE